

Diputació versus Sanitat

TONO PONZ CALLEN
DIPUTAT DE CIU A LA DIPUTACIÓ DE LLEIDA
METGE TITULAR D'ALMENAR

La meua dona a vegades s'enfada amb mi quan arribo a casa al migdia després d'haver vist més de quaranta pacients i d'haver fet tres o quatre consultes mèdiques a domicili i em comenta que li fa mal el genoll i jo, afectuosament, li contesto: "... el següent". Aquesta terminologia mèdica s'utilitza quan has solucionat el problema i/o has orientat cap a unes proves complementàries que t'ajudaran a solucionar-lo.

En política, el tripartit amb Pospició "mira cap a l'altra banda" o bé ens recorda el ja clàssic "vosaltres també ho feieu", però al final no acaben solucionant res. Aquest tripartit que governa amb tres minories a la Diputació de Lleida continua ben escarranxat, castigant els municipis governats per CiU i segueix sense donar cap solució als meus companys de muntanya i de les Garrigues, que fa més de dos anys que reivindiquen, als plens, millores en infraestructures de carreteres (Comiols, la Bonai-gua, Salau, Perbes...); millores en la previsió i resolució del Pla Neucat; mostren les seves queixes al president en la demora de les visites als alcaldes, que moltes vegades són delegades als càrrecs de confiança de Presidència. Jo mateix, com a metge i diputat, fa més d'un any que demano aparells desfibril·ladors

a la Diputació per poder salvar la vida en cas de parada cardio-respiratòria d'algun treballador d'aquesta casa. Aquesta manera d'acomiadar-se a la francesa l'estem patint any rere any i ja tenim en marxa un altre pressupost per al 2010 poc atractiu, oportunista, no creïble i amb sorpreses. I com cada any, una altra vegada sense tenir en compte les esmenes del grup majoritari de CiU.

L'austeritat proclamada i no aplicada pel president, que és capaç d'augmentar un 8% la despesa corrent i en un moment de catacraç, el més important després de Lehman Brothers del 2008, disminuir un 20% la inversió. Si creuem un augment del 8% de despesa amb una disminució del 20% d'inversió parim un endeutament del 118%, marrameu! Sorpresa per la reaparició d'un capítol de 13,3 mi-

lions d'euros per a la gestió d'assumptes socio-sanitaris. Parlo de reaparició perquè la Diputació gestionava l'Hospital Provincial Santa Maria fins a l'any 1992, any en què es traspassa l'Administració de la Generalitat els mitjans, serveis i recursos a la Diputació en matèria sanitària i passa a ser gestionat per l'empresa pública de Gestió de Serveis Sanitaris GSS. Ara, passats dinou anys, la Diputació de Lleida es posa en llibres de cavalleria i atribueix la prestació de serveis socio-sanitaris, fa convenis de col·laboració amb el Servei Català de la Salut per posar en funcionament un nou hospital de dia a l'Hospital Arnau de Vilanova (2.200.000 euros), un centre de salut a Artesa de Segre (1.334.000 euros) i fer unes reformes de millora a l'Heliport de Lleida (320.000 euros). En resum, que en el primer contacte entre els senyors Gilabert i Sabatés s'han gastat 3.854.000 euros d'un total de 13,3 milions d'euros. Desitjo i confio que no aplicaran criteris partidistes en el repartiment dels consultoris mèdics municipals, els malats no hi entenen de color polític, el malalt vol que li solucionin el problema de salut i tot el personal sanitari i mèdic que l'atén ha de tenir els mateixos recursos. Però el govern de la Diputació continua amb el mateix lema contra CiU, "de diners, de bon dat, la meitat de la meitat".

Així mateix, en les últimes subvencions atorgades pel Patronat de Turisme a ens locals per op-

tar a formar part de la xarxa de Pobles amb Encant, va quedar una altra vegada palès que el color polític importa, ja que tan sols una tercera part ha anat a parar a mans de pobles governats per CiU. Així mateix, de les subvencions directes de Presidència en l'actual legislatura, el major gruix es destina a ajudes a pobles governats per PSC i Esquerra, el 72% de les subvencions, mentre que el 25% restant són per a CiU, quan la proporció dels ajuntaments és de 48% de CiU i el 46% restant d'ERC i PSC. En aquest mateix sentit, el més escandalós i sectari és el pla de camins per a actuacions en vies de titularitat municipal: cap per a CiU, tot el pressupost (500.000 euros) per a set poblacions, 4 governades per Esquerra i 3 pel PSC.

Continuant amb aquesta reaparició de diners per a Sanitat, a mi em recorda amb nostàlgia les meves pràctiques de medicina, a mitjans dels anys 70, a l'Hospital Provincial, a la sala de medicina de dones, amb el doctor Díaz Prieto. Cada any tenia lloc el Trofeu Dr. Díaz Prieto-Banc Santander per al malalt que cantava més bé. Del doctor Roca recordo el seu excel·lent ull clínic, bon sentit de l'humor i un gran mestre d'electrocardiogrames. Del doctor Oscariz, amic dels seus amics, un treballador incansable, creador de la primera UCI a Lleida amb Marta Fontanet. I del doctor Bureu, que era molt apreciat pel col·lectiu gitano. Aquest equip creava un

ambient de treball familiar amb els companys i infermeres.

Avui en dia, en canvi, el metge està cremat: el baix pressupost és un entrebanc per a totom; falten metges, falten pediatres. Així doncs, la reducció en la despesa farmacèutica com a indicador de la qualitat de la prescripció individual de cada metge pot ser qüestionada. El pacient no acaba d'entendre per què li canvien un medicament quan li recepta l'especialista o bé n'hi lliuren un altre a la farmàcia. El metge de primària se sent menystingut, cal potenciar més l'atenció primària, hi ha massa càrrega burocràtica a les consultes, en el dia a dia, i això no se soluciona amb la recepta electrònica, és imprescindible implicar més els especialistes i no intentar passar la patata calenta de l'autogestió. Per tant, el metge ha de ser humanitari i un bon professional, i no pas ser gestor. La gestió i l'excés de burocràcia estan deshumanitzant la sanitat catalana.

Finalment, no fa falta ser metge per veure que el país està malalt, la malaltia és sistèmica, Zapatero està a l'UCI i per eradicar la malaltia a vegades s'han de prendre mesures dràstiques i traumàtiques. Quan s'està davant d'una crisi econòmica com l'actual, la primera mesura ha de ser el cap del president. Seguint el calendari electoral, tocaria primerament les eleccions catalanes, però amb el tripartit a la Generalitat no se sap mai, perquè "qualsevol nit pot sortir el sol".